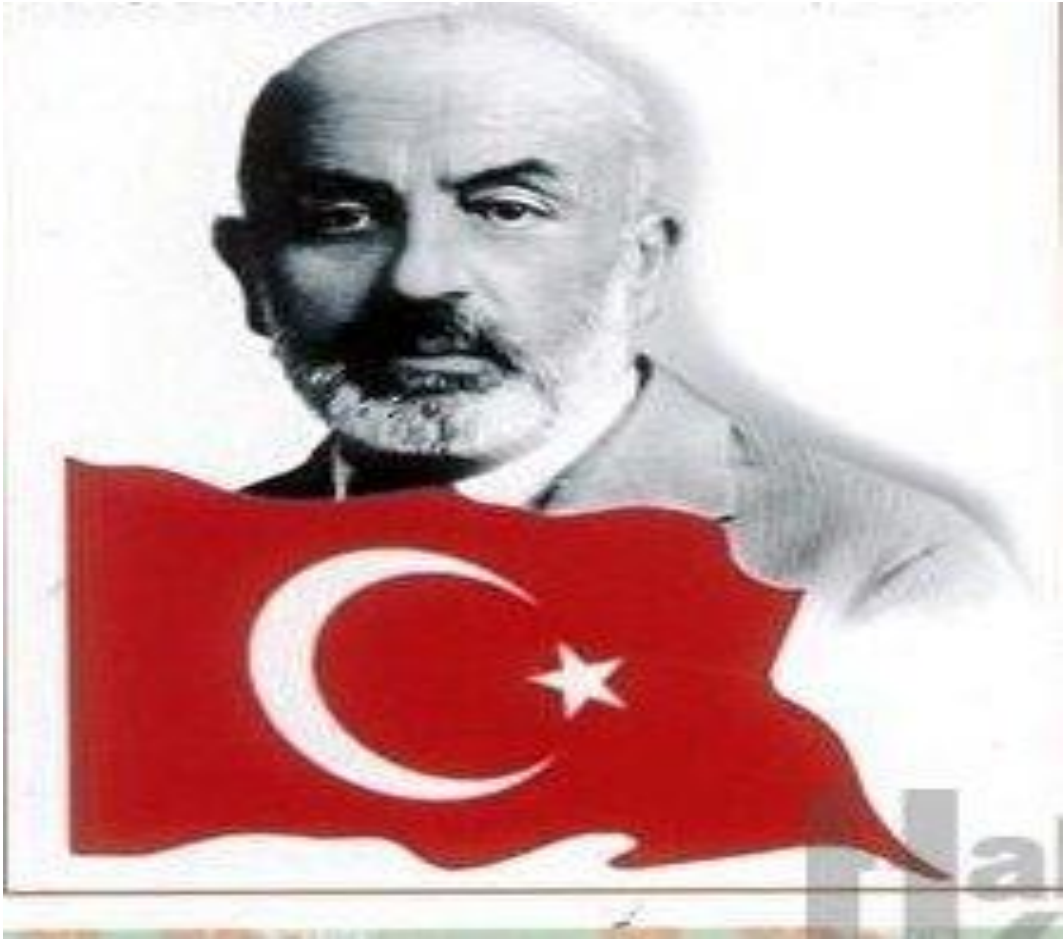

SAFAHAT MEHMET AKİF ERSOY

Toprakta gezen gölgeme toprak çekilince,
Günler şu heyûlâyı da er, geç silecektir.
Rahmetle anılmak, ebediyyet budur amma.
Sessiz yaşadım, kim beni, nerden
bilecektir...?

SAFAHAT İÇİN ; 'Arkamda kalırsın, beni rahmetle anarsın.'" Derdim, sana baktıkça, a biçare kitabım!
Kim derdi ki: Sen çok de senin arkana kalsın,
Uğruna harab eylediğim ömr-i harabım?

Ey, bu topraklar için toprağa düşmüş asker! Gökten ecdad inerek
öpse o pak alını değer... Ne büyüksün ki kanın kurtarıyor tevhidi...
Bedr'in arslanları ancak, bu kadar şanlı idi...

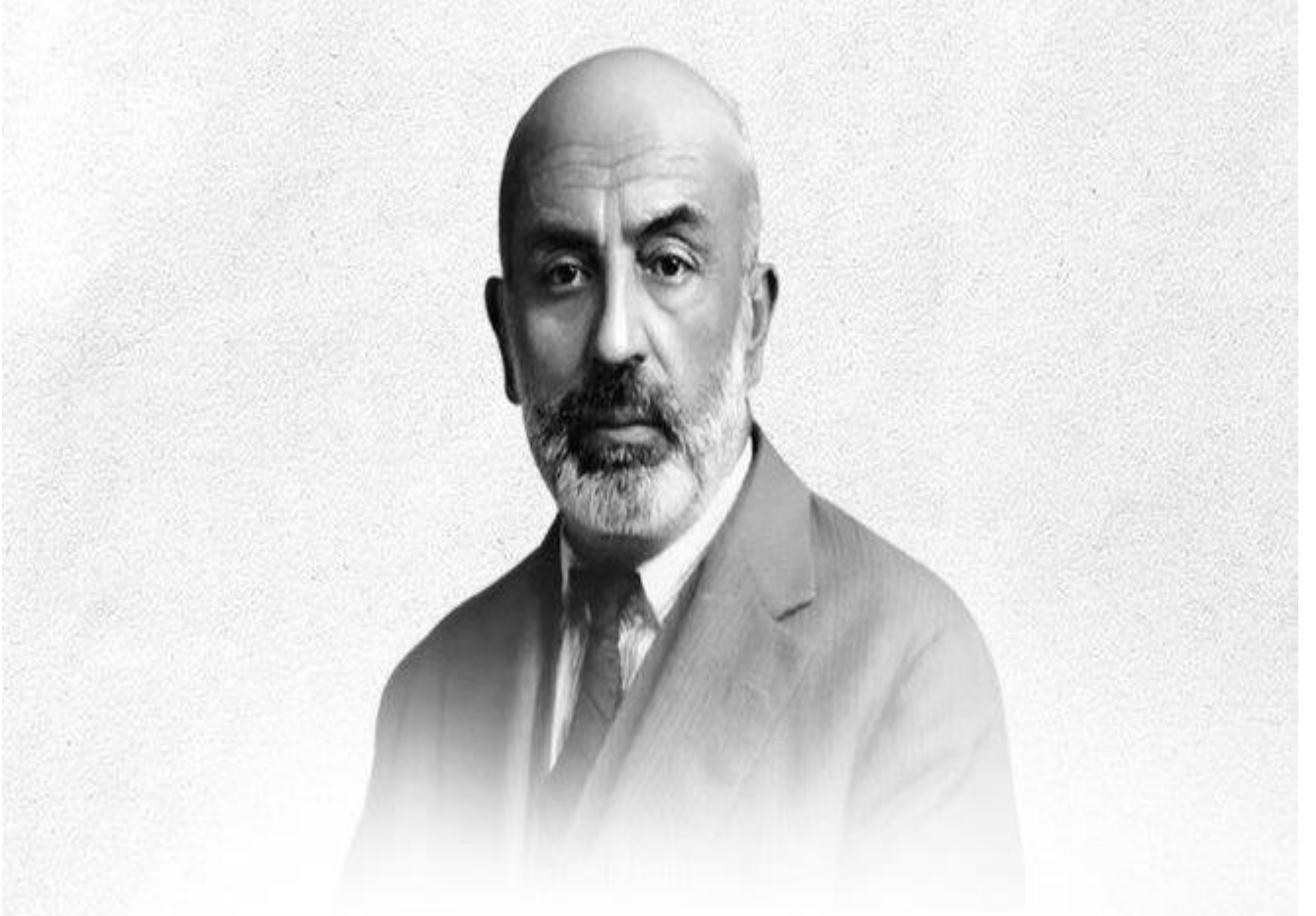
Bana sor sevgili **kaari**, sana ben söyleyeyim,
Ne **hüviyyette** şu karşında duran **eş'ârım**
Bir yığın söz ki, **samîmiyyeti** ancak **hüneri**;
Ne **tasannu'** bilirim, çünkü, ne san'atkârım.

Şii'r için “**göz yaşı**” derler; onu bilmem, yalnız,
Aczimin giryesidir bence bütün **âsârım!**

Ağlarım, ağlatamam; hissederim,
söyliyemem;
Dili yok kalbimin, ondan ne kadar **bîzârım!**

Oku, **şâyed sana** bir **hisli** yürek lâzımsa;

Oku, zîrâ onu yazdım, iki söz yazdımsa.

- Eşin var, aşyanın var, baharın var, ki beklerdin;
Kıyametler koparmak neydi, ey bülbül, nedir derdin?

Mehmet Akif Ersoy

KÜFE

Beş on gün oldu ki, mu'tada inkıyâd ile ben Sabahleyin çıkıvermişim evden erkenden. Bizim mahalle de İstanbul'un kenârı demek: Sokaklarında gezilmez ki yüzme bilmeyerek! Adım başında derin bir buhayre dalgalanır, Sular kararır mı, artık gelen gelir dayanır. Bir elde olmalı kandil, bir elde iskandil, Selâmetin yolu insan için bu, başka değil! Elimde bir koca değnek, onunla yoklayarak, Önüm adaysa basıp, yok, denize atlayarak, Ayakta durmaya elbirliğiyle gayret eden, Lisân-ı hâl ile amma rûkûa niyyet eden- O sâlhurde, harâb evlerin saçaklarına, Sığınmış öyle giderken, hemen ayaklarına Delilimin koca bir şey takıldı... Baktım ki: Genişçe bir Küfe yatmakta, hem epey eski. Bu bir hamal küfesiymiş... Aceb kimin? Derken; On üç yaşında kadar bir çocuk gelip öteden, Gerildi, tekmeyle indirdi öyle bir küfeye: Tekermeker küfe bitâb düştü tâ öteye. -Benim babam senin altında öldü, sen hâlâ Kurumla yat sokağın ortasında böyle daha! O anda karşıkı evden bir orta yaşlı kadın Göründü:

-Oh benim oğlum, gel etme kırma sakın!
Ne istedin küfeden yavrum? Ağzı yok, dili yok,
Baban sekiz sene kullandı... Hem de derdi ki: "Çok
Uğurlu bir küfedir, kalmadım hemen yüksüz..."
Baban gidince demek kaldı âdetâ öksüz!
Onunla besleyeceksin ananla kardeşini.
Bebek misin daha öğrenmedin mi sen işini?"
Dedim ki ben de:
Ayol dinle annenin sözünü...
Fakat çocuk bana haykırdı ekşitip yüzünü:
-Sakallı, yok mu işin? Git, cehennem ol Şuradan!
Ne dirlanıp duruyorsun sabahleyin oradan?
Benim için yanıyor: Dağ kadar babam gitti...
-Baban yerinde adamdan ne istedin şimdî?
Adamcağız sana, bak hâl dilince söylerken...
-Bırak hanım, o çocuktur, kusûra bakmam ben...
Adın nedir senin, oğlum?
-Hasan.
-Hasan, dinle.
Zararlı sen çıkacaksın bütün bu hiddette.
Benim de yandı içim anlayınca derdinizi...
Fakat, babam sana ismarlayıp da gitti sizli.
O, bunca yıl çalışıp alınım teriyle seni
Nasıl büyüttü? Bugün, sen de kendi kardeşini,
Yetim bırakmayarak besleyip büyütmelisin.
-Küfeyle öyle mi?
-Hay hay! Neden bu söz lâkin?

Kuzum, ayıp mı çalışmak, günah mı yük taşımak?
Ayıp: Dilencilik, işlerken el, yürürken ayak.
-Ne doğru söyledi! Öp oğlum amcamın elini..

-Unuttun öyle mi? Bayramda komşunun gelini:
"Hasan, dayım yatı mekteplerinde zâbittir;
Senin de zihnini açık... Söylemiş olaydık bir...
Koyardı mektebe... Dur söyleyim" demiştin hani?
Okutma sen de hamal yap bu yaşta şimdî beni!

Söz anladım uzun, hem de pek uzun sürecek;
Benimse vardı o gün birçok işlerim görecek;
Bıraktım onları, saptım yokuşlu bir yoldan,
Ne oldu şimdî aceb, kim bilir, zavallı Hasan?
Bizim çocuk yaramaz, evde dinlenip durmaz;
Geçende Fâtih'e çıktık ikindi üstü biraz.
Kömürçüer kapısından girince biz, develer
Kızın merakını celbettî, dâima da eder:
O yamrı yumru beden, upuzun boyun, o bacak,
O arkasındaki püskül ki kuyruğu olacak!
Hakkikaten görecek şey değil mi ya? Derken,
Dönünce arkama, baktım: Beş on adım geriden,
Belinde enlice bir şal, başında âbânî,
Bir orta boylu, güler yüzlü pîr-i nûrânî;
Yanında koskocaman bir küfeyle bir çocukak,
Yavaşı yavaşı geliyorlar. Fakat tesâdüfe bak:
Çocuk, benim o sabah gördüğüm zavallı yetim...

Şu var ki, yavrucanın hâli eskisinden elim:
Cılız bacaklarının dizden altı çırpıplak...
Bir ince mintanın altında titriyor, donacak!
Ayakta kundura yok, başta var mı fes? Ne gezer!
Düğümülü alınının üstünde sâde bir çember.
Nefes değil o soluklar, kesik kesik feryad;
Nazar değil o bakışlar, dümü-i istimdad.

Bu bir ayaklı sefalet ki yalnayak, baş açık;
On üç yaşında buruşmuş cebin-i safî, yazık!
O anda mekteb-i rüşdiyyeden taburla çıkan
Bir elliden müteceviz çocuk ki, muntazaman
Geçerken eylediler ihtiyarı vakte-güzin...
Hasan'la karşılaşıırken bu sahne oldu hazin;
Evet, bu yavruların hepsi, pür südüd-i şebab,
Eder dururdu birer aşçıyan-ı nura şîtab.
Birazdan oynuyacak hepsi bunların, ne iyi!
Fakat Hasan, babasından kalan o pis küfeyi,
-Ki ezmek istedi görmekle reh-güzarında-
İle'lebed çekecek düş-i iztirarında!
O, yük değil, kaderin bir cezası ma'süma...
Yazık, günahı nedir, bilmeyen şu mahkuma!

Mehmet Akif ERSOY

**DİLİMİZİN
ZENGİNLİKLERİ
PROJESİ**